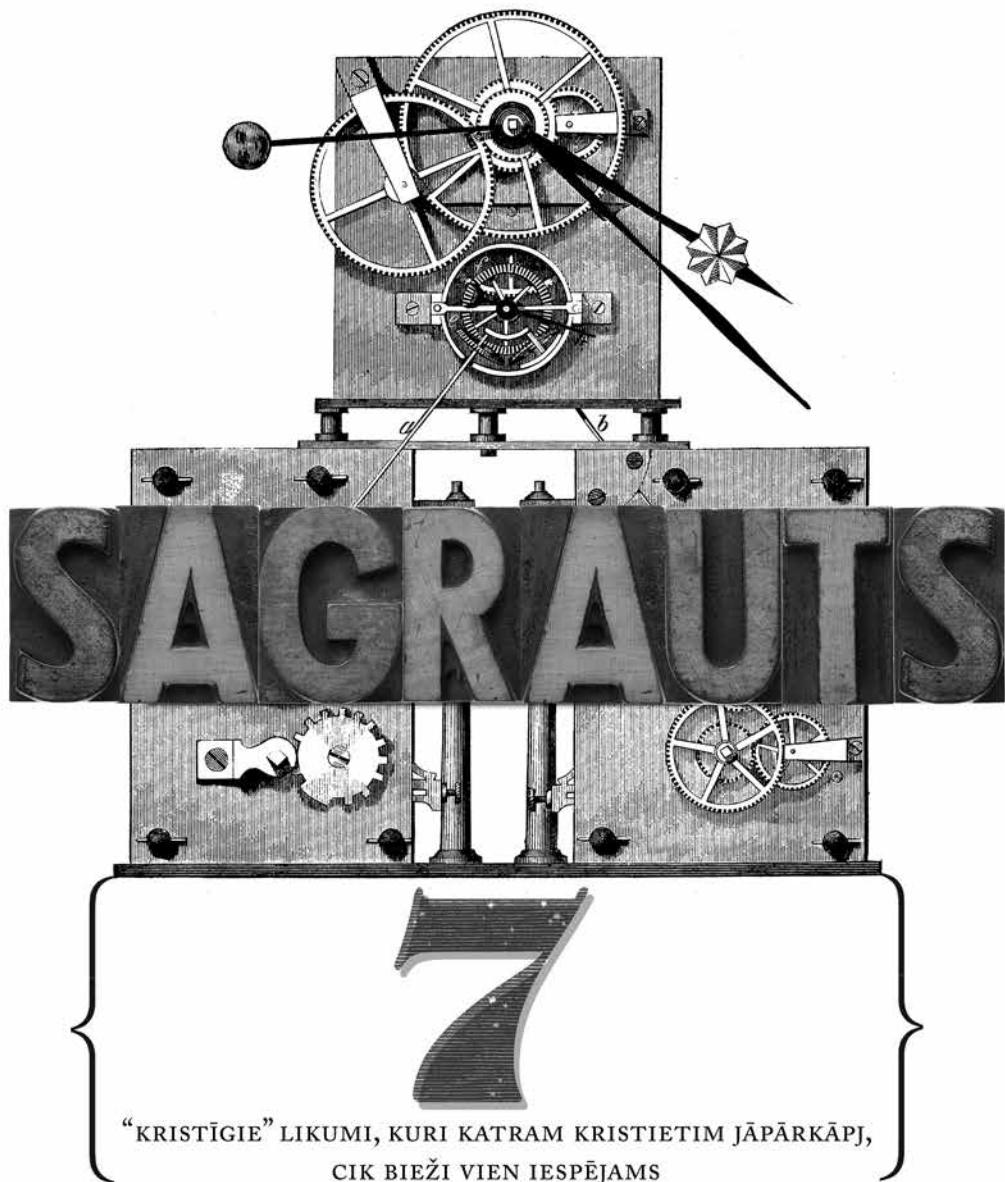

DŽONATANS

FISKS

“KRISTĪGIE” LIKUMI, KURI KATRAM KRISTIETIM JĀPĀRKĀPJ,
CIK BIEŽI VIEN IESPĒJAMS

Luterisma mantojuma fonds

Rīga, 2015

UDK 272-273
Fi 850

© Luterisma mantojuma fonds, tulkojums latviešu valodā, 2016

No angļu valodas tulkojis Ģirts Grietiņš
Literārā redaktore un korektore Inga Lievīte
Teoloģiskais redaktors Aleksandrs Bite
Maketētājs Juris Uļģis
Vāka autore Agata Muze

Izdevējs: Luterisma mantojuma fonds
Reģ. Nr. 50003360631
A. Deglava iela 10-1, Rīga, LV-1009
www.lmf.lv; fonds@lmf.lv (*for obtaining copies in Latvia*)

*Latvian Jonathan Fisk's Broken: 7 "Christian" Rules
That Every Christian Ought to Break as Often as Possible
1st edition printed January 2016 1000 copies*

*Originally published in the U.S.A.
under the title BROKEN
Text copyright (c) 2012 Jonathan M. Fisk
Published by Concordia Publishing House
3558 S. Jefferson, St. Louis, Missouri 63118 - USA
www.cph.org*

*The translation and publishing of this book has been made by the Lutheran Heritage
Foundation. All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored in a
retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical,
photocopying, recording, or otherwise, without the prior written permission of the
Lutheran Heritage Foundation.*

*Lutheran Heritage Foundation
51474 Romeo Plank Road
Macomb, Michigan 48042 USA
www.LHFmissions.org
info@LHFmissions.org*

ISBN 978-9984-753-99-7
Iespiests SIA "Jelgavas tipogrāfija"

Jēzus viņam atbildēja:
{ *“Kas Mani mīl, tas Manus vārdus turēs..”* }

(Jņ. 14:23)

SATURS

9. LPP.

KĀ MUMS KLĀJAS?

23. LPP.

NEKAD NR. 1

Nekad neievērojiet likumu, ko diktē jūsu aknas,
kuņģis vai jebkurš cits orgāns,
jo to teiktais ir mainīgs kā vējš.

51. LPP.

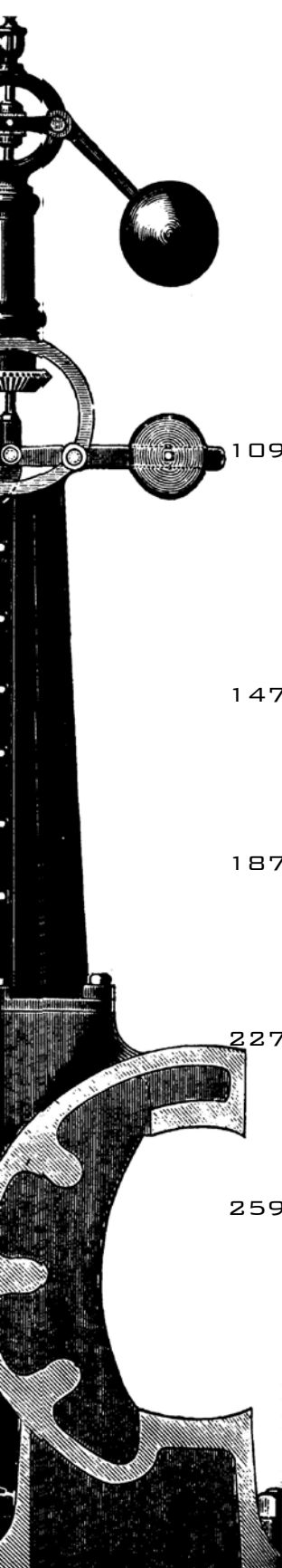
NEKAD NR. 2

Nekad neievērojiet likumu, kas nav ticis iekalts
akmenī ļoti, ļoti senos laikos
(jo īpaši tad, ja pretējā ielas pusē zāle ir zaļāka,
tādēļ ka ir no plastmasas).

77. LPP.

NEKAD NR. 3

Nekad neievērojiet likumu tikai tādēļ, ka tas
ir saprātīgs. Un jo īpaši, ja tas sola darboties
tikai tāpēc, ka ir saprātīgs. Un *vēl jo vairāk* – ja
tas runā par “Gara vadību” vai to var pilnīgi
izskaidrot, liekot lietā Petri trauciņu,
kas piepildīts ar midihloriāniem.

109. LPP.

NEKAD NR. 4

Nekad neievērojiet kādu likumu tādēļ, ka tas
sola **tūlitēju** labumu.

Un, ja tajā ir pieminēta pārpilnība,
kliegdami metieties laukā no istabas

147. LPP.

NEKAD NR. 5

Nekad neievēro likumu, kas arvien aicina
visu sākt no jauna - atkal un atkal, un atkal.

187. LPP.

NEKAD NR. 6

Nekad neievērojiet likumu,
kas vēršas pret likumiem

227. LPP.

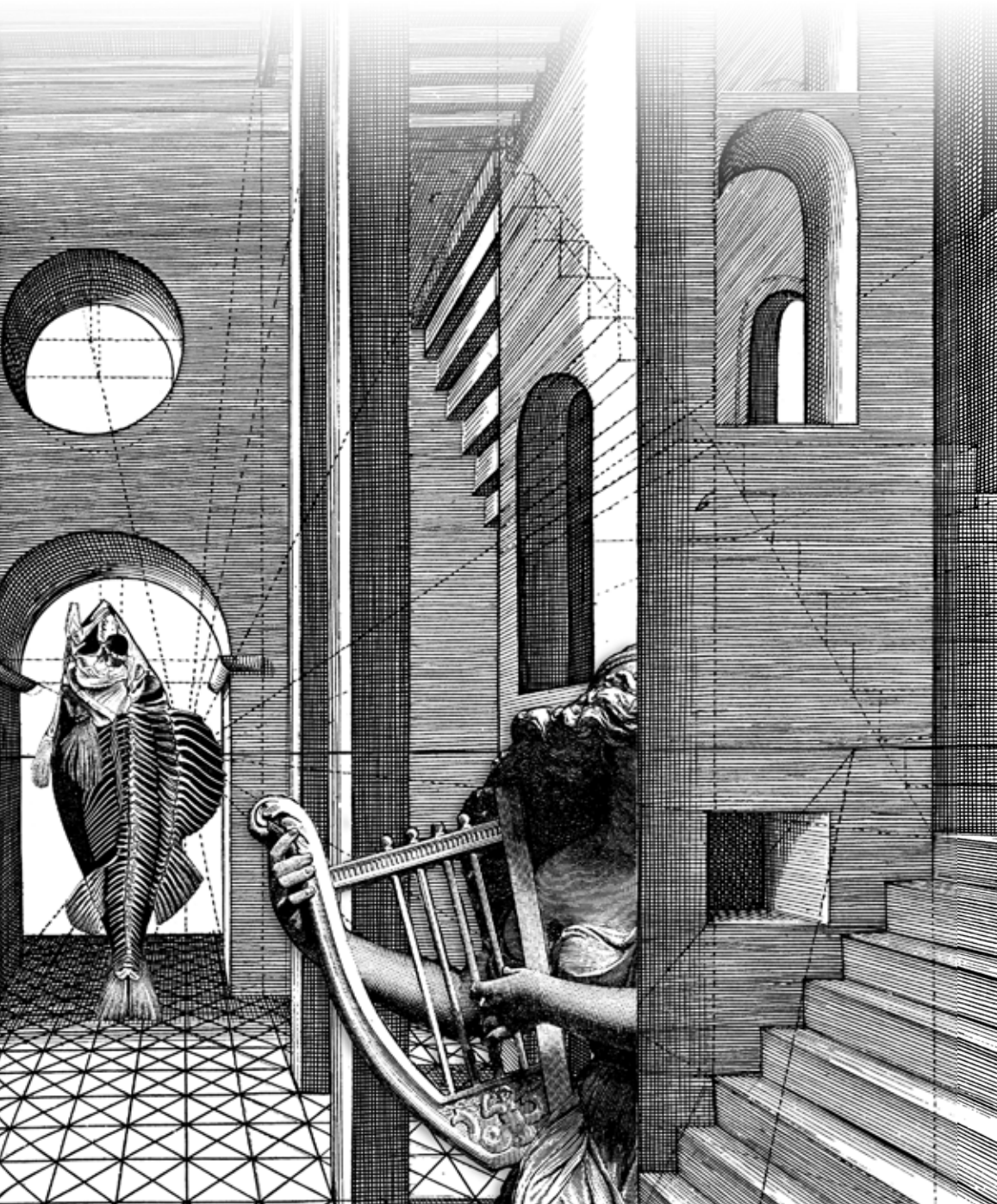
NEKAD NR. 7

Nekad nesejojiet kādam likumam,
lai tikai attaisnotu sevi. Nopietni

259. LPP.

UN TĀTAD

Nekad, nekad nevērsieties
pret Dieva taisnību

KĀ MUMS KLĀJAS?

Pankroka Džons iepretim paverdzinošajai un nāvi ap-
liecinošajai “kristietībai”, kura nespēj pārlicināt.

KRISTĪGIE PANKI TĒLO

Viņš bija labs puisis. Viņš spēlēja pankroka grupā un slavēja Dievu pankroka stilā. Viņš bija jauks zēns. Viņš ne tikai gāja uz baznīcu, bet arī bija kristietis, gatavs dedzīgi un bezbailīgi pārkāpt ierastās robežas Jēzus dēļ. Tieši tas Baznīcai bija vajadzīgs: mazāk baiļu, mazāk šaubu, vairāk dzīves Garā, vairāk **īstas** reliģijas.

Viņš bija labs puisis. Viņš spēlēja ģitāru kristiešu grupā un brīvo laiku pavadīja ar kristīgiem draugiem. Viņš dzīvoja kristīgu dzīvi. Viņš ļoti nopūlējās, lai cilvēki tiktu pestīti. Viņš centās īstenot Dieva gribu savā dzīvē. Viņš atvēlēja laiku lūgšanām un nodarbojās ar ģitārspēli. Šīs abas nodarbes viņš apvienoja, lai no sirds dziedātu slavas dziesmas. Drīz vien viņš dosies uz koledžu un vēlāk aprecēs savu draudzeni. Varbūt viņš kļūs par mācītāju vai arī par lūgšanu grupu vadītāju. Pats viņš zināja vien to, ka visu atlikušo dzīvi vēlas šādi justies, dzīvot šādu dzīvi, zināt to, ko viņš zina, kā arī atrast veidu, kā arvien vairāk cilvēkiem palīdzēt darīt to pašu.

Tad viņš sastapa misionāru.

Tas aizsākās gluži nevainīgi. Kā jau ierasts, viņš sērfoja internetā un pētīja pankroka forumus, lai atklātu jaunas akordu sekvences. Uzklīšķinot kādai norādei, viņš nonāca pankroka lapā. Stūrī varēja nospiegt stilīgu zīmi, kurai blakus gozējās jauna meitene ar ziliem matiem.

It kā nekas īpašs. Viņš jau agrāk bija apmeklējis šādas lapas. Tā bija pankroka pasaule, un tai nebija ne vainas. Lai gan tai, protams, piemita visdažādākās vainas. Tieši tādēļ viņš spēlēja **kristīgo** pankroku. Bet zilajiem matiem un jaukajiem akordiem tiešām nebija ne vainas. Viņš jau vēlējās doties prom no šīs lapas, kad kaut kas piesaistīja

skatienu. Tā nebija meitene vai pankroka atribūti, bet gan vārdi. Tie bija nepatīkami vārdi, kas viņu sadusmoja. Šie vārdi viņam lika sekot tālākai norādei.

“Kristiešu panki tēlo.”

To bija rakstijis pankroka misionārs. Šie vārdi bija rakstīti kaislīgi un dedzīgi. Taču tā bija nepareizā misija. Misionārs apgalvoja, ka kristīgais pankroks ir **meli**. Īstais pankroks vērsas pret autoritātēm, aizspriedumiem, pakļaušanos un sabiedriskajām institūcijām. Un kas gan varbūt autoritatīvāka, aizspriedumaināka un vēl vairāk uz pakļaušanos vērsta institūcija kā kristietība. Turklāt, pēc šī misionāra vārdiem, visi kristieši ir idioti, kas dzīvo pilnīgās ilūzijās par realitāti. Viņi ne tikai noliedz zinātņi, bet visi viņu lēmumi ir balstīti izjūtās un aklumā.

Viņš bija labs puisis un no visas sirds vēlējās vērsties pret misionāra aplamo nostāju. Taču vairāk par visu līdz šim piedzīvoto viņu biedēja šausmīgā apjaušana, ka viņa sirds nebija satriekta tā, kā viņš to bija gaidījis. Viņš nejutās tā, kā viņam vajadzēja justies. Tā vietā viņa prātā nāca domas, kādas viņam nevajadzēja domāt: misionāra teiktajam bija kāda jēga un viņa vārdi izklausījās **pareizi**.

Cik vien ātri spēdams, viņš izslēdza datoru, paņēma savu Bibli un mēģināja lūgt. Lūgt nekad nebija nācies viegli, jo noskaņojums tik vienkārši neradās. Tieši emociju dēļ viņam bija nepieciešama mūzika. Viņš mēģināja lūgt, bet neko nesajuta. “Dievs, vai Tu tur esi?” viņš jautāja.

Pēc neilga laika Džons atgriezās interneta lapā, lai turpinātu lasīt. Uzzinātais līdzinājās jaunai apgaismībai. Viņš sāka rakstīt šīs lapas forumā, uzdeva jautājumus un meklēja padomus. Turpmākajos mēnešos viņš daudz iemācījās: *YouTube* kanālā viņš noskatījās filmu *Zeitgeist: The Movie* un uzzināja, ka Jēzus esot bijis tikai vēl viens pagāņu dievu variants. Viņš lasīja par Mārtiņu Luteru un par to, ka Lutere esot bijis nacists. Viņš vēlējās apstāties – vēlējās atrast kādu, kas viņam pateiktu, ka lasītais ir aplams. Tādēļ viņš devās uz sarunu ar savas draudzes jauniešu mācītāju.

“Manuprāt es kļūstu par ateistu,” viņš atzinās drūmajā un piesmakušajā kabinetā, sajuzdams, kā viņa rokas pamazām pārklājas ar sviedriem. Dīvāns, uz kura viņš sēdēja, vienmēr bija licies tik ērts un stilīgs, bet tagad bija sajūta, ka tas kļuvis pārāk milzīgs. Viņš tajā slīga arvien dziļāk un vēlējās, kaut varētu tur iegrimt un paslēpties. “Visus

šos argumentus es atradu internetā. Tie izklausās tik loģiski. Es nezinu, ko darīt. Es nevēlos būt ateists. Es taču biju tik dedzīgs. Kas notiek? Es nesaprotu.”

“Varbūt ir kāds grēks, kuru tu slēp?” jauniešu mācītājs vaicāja.

“Nē!” puisis nekavējoties atbildēja. Viņš jutās vainīgs par šādu atbildi, lai gan nevarēja atrast pamatojumu vainas apziņai. Var jau būt, ka viņam **bija** kāds apslēpts grēks. “Man tikai nepieciešamas atbildes,” viņš teica, cenšoties atvairīt šo domu. “Es uzzināju, ka Ziemassvētki ir tikai romiešu saules pielūgšanas svētki un ka mūsu baznīcas organizācija ir nonākusi dzimumu stereotipu varā. Es nezinu, ko domāt un kā justies.”

“Es saprotu,” teica jauniešu mācītājs. “Pasaulē ir daudz Sātana vēstnešu. Viņi tev teiks visādas pasaulīgas gudrības, lai sētu tevī šaubas. Viņiem nevar ticēt.”

“Bet kā lai es to zinu? Kā es vispār varu zināt, ka Dievs ir?”

“Palūkojies uz pasauli. Kā gan tā varētu pastāvēt bez Dieva?”

“Es nezinu. Varbūt to var skaidrot ar evolūciju?”

“Paklausies, Dievs tevi mīl. Viņš vēlas, lai tu dzīvotu labu dzīvi, kas ir piepildīta ar mērķi un jēgu. Uzticies man un lūdz par to. Dievs tev sniegs atbildes.”

“Bet es jau esmu lūdzis.”

“Lūdz vēl. Dievs tevi mīl. Viņš atbildēs.”

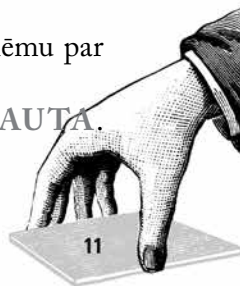
Taču... Dievs... neatbildēja.

Džons joprojām ir labs puisis, bet tagad viņš ir ateists. Viņš izmeta savus kristiešu T-krekus un izdzēsa kristīgā pankroka ierakstus. Pagāja kāds laiks, līdz visbeidzot viņš to pateica vecākiem. Viņiem šo ziņu bija grūti pieņemt, un viņš to saprata. Vecāki jutās pievilti. Viņi bija ticējuši ticībai, bet šādai ticībai nebija atbilžu. Savukārt zinātnei tādas bija. Tagad arī Džonam bija atbildes, un viņam bija jauni domubiedri, kas viņu atbalstīja, pieņēma viņu tādu, kāds viņš bija, neprasot, lai viņš atbilstu viņu standartiem.

“Vai gan tava sirds nedega Jēzus dēļ?”

“Man tā likās, bet tā bija tikai izrādīšanās. Es vēlamu pieņemu par esošo.”

Viņš bija labs puisis, bet nu viņa ticība kristietībai bija **SAGRAUTA**.

NELIETĪGĀS VĀRNAS VILTĪBAS

Stāsts par Pankroka Džonu ir izdomāts, bet vienlaikus arī šausminoši paties. Es neskaitāmas reizes esmu dzirdējis dažādas šī stāsta versijas no tik daudziem reāliem cilvēkiem. “Kas gan noticis ar manu bērnu? Es nesaprotu. Viņš taču tik ļoti mīlēja baznīcu, devās misijas ceļojumos, piedalījās jauniešu grupās. Viņa sirds dega Jēzus dēļ. Es nezinu, kā gan tas viss pazuda.”

“Redzi, sējējs izgāja sēt. Un, viņam sējot, cita sēkla krita ceļmalā, un putni nāca un to apēda; un cita krita uz akmenāju, kur tai nebija daudz zemes, un tā tūdaļ uzdīga, tāpēc ka tai nebija dziļas zemes; bet, kad saule uzlēca, tad tā savīta un nokalta, tāpēc ka tai nebija saknes; bet cita iekrita ērkšķos, un ērkšķi uzauga un to nomāca; bet cita krita labā zemē un nesa augļus, cita simtkārtīgus, cita sešdesmitkārtīgus, cita trīsdesmitkārtīgus. Kam ausis dzirdēt, tas lai dzird” (Mt. 13:3–9).

Viens no Amerikas kristietības tumšākajiem noslēpumiem ir tas, ka mēs zaudējam savus bērnus. Mēs to cenšamies aplēpt aiz izgaismotiem soļiem un kristīgām deju videospēlēm¹, bet tā ir patiesība, un tas nav

¹ Videospēles, kurās mūsdienīgu kristīgu dziesmu pavadījumā bērni un jaunieši izpilda TV vai datora ekrānā norādītos deju soļus un iegūst attiecīgu punktu skaitu par precīzi un laikus izpildītiem soļiem.

nekas jauns. Tas notiek jau vairāk nekā piecdesmit gadu, un tas turpinās arī šobrīd.

Ir vēl ļaunāk – tas notiek ne tikai ar bērniem, bet arī ar koledžas audzēkņiem un gados vecākiem cilvēkiem. Tas notiek ar tiem, kas tikko sasnieguši pieaugušā vecumu, kā arī ar cilvēkiem, kas piedzīvojuši pusmūža krīzi. Kristieši zaudē ticību un kļūst par atkritējiem. Reiz tik dedzīgie kristieši ir **izdeguši**.

Jēzum šī problēma bija zināma. Reiz Viņš par to izstāstīja līdzību. Viņš teica, ka kristīgā ticība līdzinās sēklu sēšanai. Daudzi cilvēki Viņam ticēs, bet ļoti daudziem viņu ticība vēlāk atmirs. Šīs pasaules rūpes un pārbaudījumi viņus pārmāks un aplāpēs viņu ticību. Viņus atradīs ateisma, budisma vai kādas slepenas mistēriju reliģijas sludinātāji un pārliecinās, ka viņu piedāvājums ir labāks nekā Jēzum. Lai gan agrāk šie stādi dīga ar prieku un auga ar vērienu, izrādījās, ka to saknes pēkšņi grib izlauzties cauri akmeņiem. Viņiem slāps, bet neviens viņus nepadzirdīs ar glāzi ūdens. Viņi panīks un mirs. Viņu ticība kristietībai būs **SAGRAUTA**.

Stāsts par Pankroka Džonu nav unikāls, un saskaņā ar Jēzus līdzību par sējēju ne visu mēs spējam saskatīt ar acīm. Reālas briesmas kristietībai rada ne tikai šīs dzīves rūpes un pārbaudījumi, bet jāņem vērā arī velna loma kristīgās dzīves graušanā. Vēl ilgi, pirms ticības saknes ir izžuvušas vajāšanu vai Amerikas kultūras radītā spiediena dēļ, kas kā nezāle līdz nāvei nomāc ticību, velns ir jau panācis uzvaru ar savu sākotnējo stratēģiju – taktiku, kas ir visu viņa darbu pamatā. Kā nelietīga vārna viņš ir nolaidies no augšas un nozadzis **ticības iedīgļus**. Velna galvenais mērķis ir likt kristietim aizmirst par Sējēja **sēklu**.

Mārtiņš Lutērs reiz rakstīja, ka vecā čūska jeb velns vispirms pievērsa Ādamu un Ievu neticībai, padarot viņus par “jūsnotājiem” jeb “entuziastiem”. Ar to Lutērs saprata velna iedvesto pārliecību, ka patiesais **labā** avots nav atrodams **Dieva vārdā**, bet gan **viņos pašos**. Viņiem ir jābūt sajūsmā par savām spējām atšķirt labu no ļauna, šīs spējas jāapgūst un ar to palīdzību jāvalda. “Tas viss ir tas pats vecais velns un vecā čūska, kas arī Ādamu un Ievu pārvērtā par aplamiem jūsnotājiem un novirzīja prom no Dieva ārējā vārda uz spiritualizēšanu un pašu iedomām; un to tomēr paveica ar citiem ārējiem vārdiem” (Šmalkaldes artikuli, III, VIII, 5).

Tas nozīmē, ka vēl ilgi, pirms velns sagrauj labticīgu kristiešu ticību ar meliem, viņam vispirms jāiemāca tiem “**jūsmošana**”, it kā tā būtu istā kristietība. Vēl ilgi, pirms ateisma sludinātājs apmāna jūs ar ticamiem, tikai cilvēku domāšanā balstītiem argumentiem, velns vispirms jums iemāca pamēģināt, vai jūsu ticība nevar pieaugt, balstoties kur citur, tikai ne **Dieva skaidrajā vārdā**. Viņš jums māca, ka Svētie Raksti nav istā vieta, kur atrast Svēto Garu; ka cilvēku vārdi Bībelē ir nepilnīgi; ka arī Baznīca ir pārpildīta ar kļūdām un sajukumu. Viņš māca jums viltus kristietību.

Ironiskā kārtā viņš pats neklusē, bet kā nelietīga vārna viņš pastāvīgi ķērc, piepildot pasauli ar buldurējošu, pļāpīgu un blēdīgu vārdu plūsmu. “Patiesībā jums ir vajadzīgs gars,” viņš saka kristiešiem. “Tā ir atjaunota dzīve, dzīve pārpilnībā, nākamais solis.” Klausoties šajā knābja klabināšanā un spārnu vēcināšanā, daudzi labticīgi kristieši nepamana, ka sēklas, no kuras sākotnēji izauga viņu ticība, tiek pamazām zagtas. Tās ir aprijusi ar melnām spalvām klātā rīkle. Pirms vēl jūs to apjaušat, ticība skaidrajam no Dieva nākušajam Vārdam ir **pazudusi**.

Izsalkums, kuru neremdē maize

“Redzi, nāks dienas, saka Tas Kungs, visvarenais Dievs, Es sūtīšu zemē badu, ne maizes badu, nedz arī slāpes pēc ūdens, bet slāpes uzklaušīt Tā Kunga vārdus. Lai viņi skraidītu grīļodamies no vienas jūras līdz otrai, no ziemeļiem pret austrumiem un meklētu pēc Tā Kunga vārda – un tomēr to neatrastu” (Am. 8:11, 12).

Tas nav nekas jauns. Tā jau ir bijis, un tā būs atkal. Taču katru reizi, kad kristietība kādā sabiedrībā piedzīvoja pagrimumu, tas notika viena un tā paša iemesla dēļ – īsteni ticīgi cilvēki mēģināja par savas ticības pamatu likt ko citu, nevis Dieva vārdu. Līdzīgi Israēla tautai pravieša

Amosa dienās viņi varbūt joprojām teica: “Dievs tik tiešām ir dzīvs!” un “Es zinu ceļu”, bet viņu vēderi joprojām bija tukši. Laukos vairs neauga labība pļaujai, sēklas bija nozagtas, un pēkšņi pat Baznīcas mācītāji cīnījās, lai atrastu pienācīgu pamatojumu viņos mītošajai cerībai.

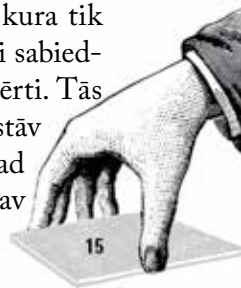
I ZSALKUŠIE

Mūsu pasaule vienmēr ir bijusi **neprātīga**. Arī iepriekšējie laikmeti bija skarbi. Nav nekā jauna šajā pasaulē, un cilvēka sirds jau kopš jaunības vienmēr ir bijusi un pastāvīgi paliek ļauna. Taču ir vēl kas divtik nepatīkams sakāms par mūsu 21. gadsimta Rietumu civilizāciju. Kultūras milzu vētra izposta ASV garīgo ainavu. Te pieņemtas spēkā vēstures un Bībeles nezināšanas vēji. Pēc tam kā rasa visu pārklāj nepie-sātināma apetīte pēc izklaidēm un bezdarbības. Tā šūpojas izmisuma pilnajos mākoņos, kuru triekšanās pēc panākumiem pieņemtas spēkā, tomēr civilizācija turpina savu civilizēto lejupslīdi. Šajā haosā maldās atlikusi Jēzus Kristus Baznīca.

Kāds ir Baznīcas statuss šādā situācijā?

Teorētiski pagājušā gadsimta modernajai ērai vajadzēja parādīt baznīcai durvis (vismaz tā domāja visi labi apmaksātie zinātnieki). “Drīz šī iedomīgā vecā mūķene būs projām,” viņi uzskatīja. Taču tad izrādījās, ka tā neiet projām. Viņa joprojām palika tepat. Baznīca ļoti nopulējās, pat iegādājās dažus jaunus ietēpus. Tā apguva jaunus dejas soļus. Taču vai tā piesaistīja pūli tādēļ, ka atradās balles centrā, vai arī bija vienkārši piedzērusies? Grūti pateikt.

Baznīcai pieder ēkas ar spožu fasādi, radio stacijas un kabeļtelevīzijas. Taču vienlaikus tā šķiet nervoza. Tā līdzinās meitenei, kura tik ļoti cenšas būt stilīga un radīt pārliecību par savu piederību šai sabiedrībai, ka beigu beigās liek ikvienam tās sarunbiedram justies neērti. Tās lūpu krāsa ir pārāk sarkana, un blūze ar lielo izgriezumu nepiestāv viņas figūrai. Pat viņas draugi ir apmulsuši par to, kā tā dejo, kad ir kopā ar “nepareizajiem” cilvēkiem. Ir skaidrs, ka Baznīca nav

mirusi un izzudusi, kā to paredzēja divdesmitā gadsimta ateisti. Taču tā nav sasniegusi arī galvu reibinošus panākumus, kā pravietoja tik daudzi tās vadītāji.

Evaņģelizācija nenotika kā sprādziens. Ne katrs spēja pievērst ticībai vēl kādu. Misija nevērsās plašumā, un arī ar jauno tehnoloģiju palīdzību netika izpildīts Lielais Aicinājums.

Baznīca neizmainīja pasauli. Tieši pretēji – pasaule šķiet arvien vairāk apmierināta un bezbēdīgi turpina savu ceļu, ignorējot Baznīcas lielās pūles tai parādīt savu dejas mākslu. Visu vēl ļaunāku padara tas, ka, izrādās, pasaule ir mainījusi Baznīcu un ne uz to labo pusi. Jaunais un dārgais matu sakārtojums izskatās pilnīgi samākslots, un tās atteikšanās iekļauties mūzikas ritmā sāk izskatīties maniakāla. Pa to laiku kārtīgie kristieši – kā Pankroka Džons – atklāj, ka ir nomocīti, vilušies un apjukusi. Tērpī ir mainīti, nākotne pareģota, un jauns solis sperts jau tik daudz reižu, ka viņi vairs nesaprot, kāpēc vispār ieradušies šajā ballītē kā kristieši. Vai tam visam bija kāds sakars ar Jēzu?

Dīdžejš spēlē sēru dziesmas, bet Baznīca dejo. Pēc tam viņš uzsvilpo, bet tā raud. Tā jauc soļus, viņas vaigs ir bāls, un tai trūkst elpas. Vai tā vispār izdzīvoja pēc apgaismības laikmeta? Kā gan mēs varam zināt, ka šī patiešām ir **īstā** Baznīca? Varbūt jūs nemaz neesat **īsts** kristietis? Varbūt jāsāk ar to, ka pati kristietība nemaz nav īsta...

Vecā čūska ir ķērusies pie savas senās taktikas. Tā līdzinās talantīgam ponijam, kurš arvien atkārtoti vienu un to pašu triku.

Postmodernisms: dominējošā 21. gadsimta domāšanas sistēma. Tā apvieno daudzas iepriekšējās domāšanas sistēmas, pakļaujot tās galvenajam priekšstatam par to, ka visas domāšanas metodes ir vienīgi kādas kultūras veidotas “konstrukcijas”, kurām pašām par sevi nepiemīt universāla jēga. Ja modernā pasaule teiktu: “Patiesība vienmēr ir patiesa,” tad postmodernā pasaule teiks: “Tas vienmēr ir (tikai) jūsu viedoklis.”

Neskatoties uz mūsu hiperkultūras laikmeta milzīgo apjukumu, uz mūsdienu dzīvesveida izraisīto apmulsumu, izklaidēm un problēmām, neskatoties uz uzstājīgo spiedienu pielāgoties modernajai pasaulei un postmodernajai domāšanai, velns joprojām izmanto tikai vienu ieroci, lai uzbruktu ticībai. Tas ir tas pats ierocis, kuru lietot Pankroka Džonam (neviļus) mācīja jauniešu mācītājs, it kā tas būtu paša Dieva dota Evaņģēlija patiesība. Tieši to sludina neskaitāmi labticīgi kristiešu mācītāji, un kristīgi ļaudis katru nedēļu cenšas tam noticēt. Tie ir **meli**, ka

Dievs vēlas, lai jūs Viņu atrodāt kur citur nevis Viņa vārdā

“Lūdz,” velns teica Pankroka Džonam, “lūdz un Dievs atbildēs.” Viņam netika pateikts: “Dievs jau ir devis atbildes uz javiem jautājumiem. Skaties, šeit tās ir rakstītas Viņa vārdā.” Viņam netika pateikts: “Ideja par to, ka Jēzus tēls ir veidots pēc romiešu saules kulta, ir pseidozinātnisks joks. Turpretī palūkosimies, ko saka Svētie Raksti...” Viņam netika pateikts: “Luters nebija pilnīgs, taču viņš nebija arī nacists. Bet Jēzus no Nācāretes **bija** pilnīgs, un pastāv pamatotas vēsturiskas liecības, lai tam ticētu. Palūkosimies, ko saka Svētie Raksti...” Viņam nepateica: “Jā, dažkārt man ir grūti noticēt Dieva esamībai, jo ne vienmēr es Viņu jūtu. Taču palūkosimies, ko saka Svētie Raksti...”

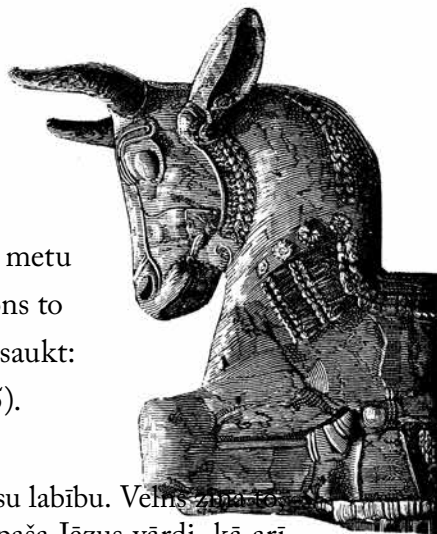
Bet nē. Pankroka Džonam un neskaitāmiem citiem kristiešiem pasaulē netiek piedāvātas īstas atbildes. Viņi saņem vienīgi daudzkārt uzsildītus, garīgi salkanus sprediķus par **paļaušanos uz sevi**, kam pievienots pietiekami daudz lūpu krāsas un pārāk atklāti tērpi, lai liktu cilvēkiem arvien atgriezties, jo tāpat nav neviena cita, ar ko deļot.

Tieši tādēļ kristieši mūsu laikmetā zaudē ticību. Viņi pārtrauc deļu ar Baznīcu, jo tās sludinātā “kristietība” ir **SAGRAUTA**. Tādēļ mūsu bērni pamet Baznīcu, lai turpinātu ballīti citur. Sāgrozītā kristietības versija vairs nespēj viņiem sniegt tādu Jēzu, kuram būtu vērts ticēt. Tieši šādi jūs riskējat zaudēt savu ticību. Virspusējs garīgums, kas pildīts ar vārdiem, kuri **nav** Bībeles vārdi, ir viltus kristietība.

Lūk, Dieva teļš

“..[Ārons] tos paņēma no viņu rokām, zīmēja metu ar zīmuli un no tiem izlēja teļa tēlu.. Kad Ārons to redzēja, viņš uzcēla tā priekšā altāri un lika izsaukt: “Rīt ir svētki Tam Kungam!” (2. Moz. 32:4, 5).

Vecā vārņa nekad jums neatklās, ka tā zog jūsu labību. Velns zina, ko zināt arī jūs: jūsu pirmā mīlestība reiz bija paša Jēzus vārdi, kā arī Bībeles vārdi par Jēzu. Viņš zina to, ko zināt jūs: jums ir nepieciešami šie vārdi, Svētie Raksti, lai arī turpmāk jūs paliktu par kristieti. Taču viņš arī zina, ka jūs esat tikai cilvēks – aizmāršīgs, izklaidīgs un diezgan slinks.

Viņš zina tikai vienu viltīgu triku, bet tas ir pietiekami iedarbīgs. Ar savas veiklības palīdzību viņš panāk, ka jūsu sirds aizdegas kā uguni. Tas, pēc viņa vārdiem, notiek “Jēzus dēļ”, bet šajā ugunī viņš lej degvielu kaut kam citam – patiesībā **jebkam** citam. Viņš pat neiebilst, ja saucat savu jauno, spožo zelta teļu par “Jēzu”, jo viņš zina: ja reiz esat sākuši “uzpildīt” savu ticību ar kaut ko, kas nav īstie Jēzus vārdi, tad tas ir tikai laika jautājums, līdz jūs kādu dienu pamodīsieties un atklāsiet, ka jūsu ticība ir satriekta, izdegusi un **SAGRAUTA**. Turklāt jums nebūs ne jausmas, **kā tas ir noticis**.

Viņš zina, ka tajā brīdī būsiet gatavs ticēt visam, ko vien viņš teiks, it īpaši, ja teiktais būs iemesls atmest jūsu sagrozītās reliģijas pārpalikumus. “Ne jau ticība Dievam ir sagrauta,” viņš tad teiks. “Vainīga ir **kristietība**. Tieši kristietība ir istā problēma. Bībele ir šī problēma. Pat Jēzus nekad nebūtu vēlējis, lai tā notiek. Jēzus lepotos, ja jūs to pamestu, pirms kļūst vēl ļaunāk.”

Velns ir sabrūvējis rūgtas zāles un sapinis viltīgus tīklus. Taču tas arvien paliek tas pats **triks**. Tie ir tie paši **meli**. Man tie ir apriebrušies. Tādēļ es nepalikšu malā, un tos ilgāk vairs nepacietīšu.

ZELTA TEĻA JAUNAIS TĒRPS

Reiz dzīvoja valdnieks, kurš vēlējās sev visskaistāko apģērbu, kādu vien par naudu var nopirkt. Tā kā valdnieks dzīvoja pārpilnībā, viņš noalgoja divus audējus, kuri apsolīja viņam visizsmalcinātāko tērpu, kuru redzēt varēs vien tie, kas paši būs pietiekami smalki. Tad kļūs redzami visi meļi, tēlotāji un idioti un atklāsies, kuri ir karaļa cienīgi.

Tikai iedomājieties valdnieka mocības, kad viņam pirmo reizi parādīja jauno tērpu un viņš to nespēja ieraudzīt. Viņš jau nu netaisījās zaudēt savu titulu šī tērpa dēļ. Tādēļ karalis izlikās, ka viņa priekšā ir pats brīnišķākais apģērba gabals, kādu vien viņš jebkad redzējis. Palūkojies apkārt, valdnieks atklāja, ka viņa ministri tam pilnībā piekrit. Viņš pamāja ar galvu un pasmaidīja, lai gan viņa bailes auga ar katru mirkli.

Tad viņš saprata, ka ar savu tērpu atstās iespaidu uz visu pasauli, un devās parādes gājienā pa galvaspilsētu. Visi ļaudis bija sajūsmināti. Tam nu gan ir jābūt ārkārtīgi smalkam tērpiņam! Tomēr valdīja nomācošs klusums. Kādēļ viņi neuzgavilēja? Tad pār valdnieka citadeli atskanēja viena skaļa un skaidra balss. Kāds bērns smējās un jautāja savai mātei: “Kādēļ valdniekam nav drēbju?”

Klasiskā Hansa Kristiana Andersena pasaka nebija domāta kā stāsts par kristietību. Taču izrādījās, ka ir gan. Tas ir stāsts par kristietību, kura ir aizmirsusi savu pirmo mīlestību, jo zagļi un meļi šo mīlestību tai ir atņēmuši. Tas ir stāsts par neskaitāmiem uzticamiem kristiešiem, kuri savā sirdī jūt, ka kaut kas ir pilnīgi aplam, taču sastinguši klusē tieši tādēļ, ka visi pārējie (tāpat kā viņi) izliekas to nemanām.

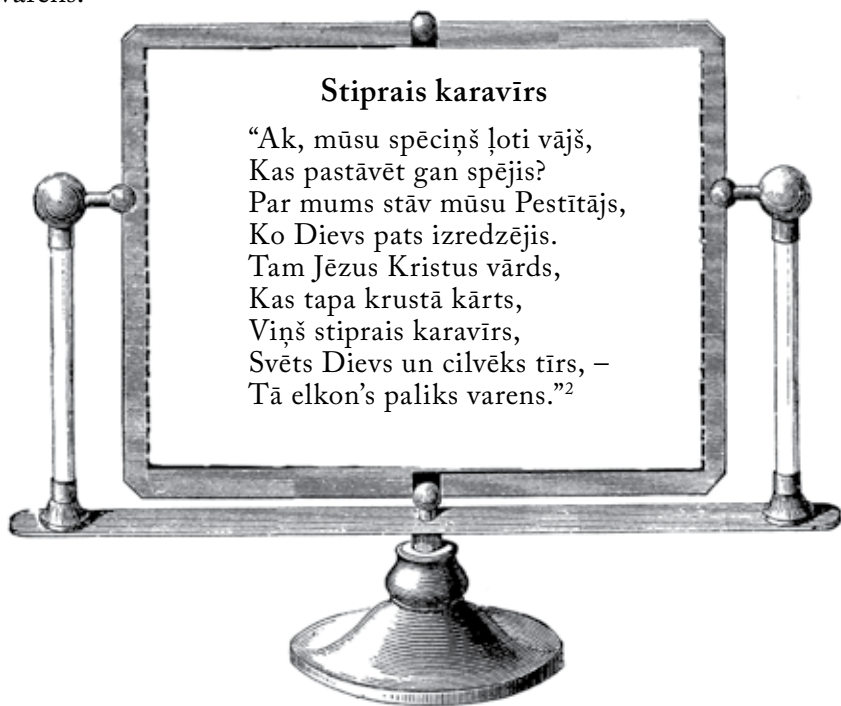
Tas ir stāsts par aklumu, augstprātību un paranoju, par skolotājiem, kuri nemāca, un par ticīgajiem, kuriem vairs nav, kam ticēt. Tas ir stāsts par stūrgalvīgu vēlmi palikt neziņā, par nespēju atzīt rūgto patiesību par pastāvošo situāciju, kā arī par atteikšanos nožēlot grēkus. **Turklāt** tas ir stāsts par bērna ticību: vienkāršu, naivu un apbrīnojamu dāvanu saukt lietas **īstajos** vārdos.

Mans mērķis ir runāt šāda bērna balsī. Es nepretendēju uz tikai man piemītošu grandiozu ieskatu dziļās un apslēptās Dieva lietās. Es neesmu nekas vairāk kā šis bērns mātes klēpī. Taču viņas šūpuļdziesmā var sadzirdēt mūžam nemainīgus vārdus. Viņas dziesma

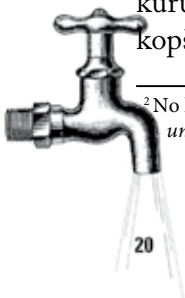
skan pāri laikam un telpai, kultūrai un stilam, un tās vārdiem ir mūžīga nozīme. Viņa dzied par pretinieku, par seno ienaidnieku, kura viltus un lielā vara ir ietērpta nežēlīgā naidā. Viņam nav līdzvērtīga visā pasaulē. Viņa uzsāktais karš ir tik briesmīgs, ka ar visiem cilvēku spēkiem tam neko nevar likt pretī. “Kas pastāvēt gan spējis?”

Taču manas mātes dziesma nav tikai par briesmām. Viņa dzied arī par stipro karavīru, par kādu Cilvēku (un ne tikai Cilvēku), kurš cīnās mūsu labā un kuru pats Dievs ir izredzējis. Kas Viņš ir? Viņš ir ķēniņu Ķēniņš! Jēzus Kristus, varenais Kungs, Dievs, kurš ir **Vārds**. Vārds, kurā varat balstīt savu ticību, lai tā nekad nepazustu. “Tā elkon’s paliks varens.”

Velns uzbrūk, lai iznīcinātu Jēzus Kristus Baznīcu. Tā mērķis ir atņemt Baznīcai Jēzu. Viņš to dara, atņemot Baznīcai Jēzus vārdus, ar kuru palīdzību Jēzus var valdīt. Te nav nekā jauna. Viņš ir bijis melis kopš iesākuma, un viņa meli arvien ir tie paši. Mēs tos varam iemācīties

²No luterāņu himnas “Tas Kungs ir mūsu stiprā pils”, Nr. 1. *Dziesmu grāmata latviešiem tēvzemē un svešumā*, 1992.

un atpazīt, bet mums tiem nav jātic. Kad atlido vārna, lai zagtu sēklas, mēs iemācāmies atpazīt tās ķērķšanu un stāties tai pretī, sējot vēl vairāk sēklas.

Cik nesaprātīgiem mums jābūt?

“Es brīnos, ka jūs tik drīz novēršaties no tā, kas jūs aicinājis Kristus žēlastībā, un piegriežaties citam evaņģēlijam. Un tomēr cita nav. Ir tikai kādi, kas jūs sajauc un grib pārgrozīt Kristus evaņģēliju. Bet, ja arī mēs vai kāds eņģelis no debesīm jums sludinātu citu evaņģēliju nekā to, ko esam jums pasludinājuši, lāsts pār to!” (Gal 1:6–8).

Šajā grāmatā es analizēšu šī zagļa taktiku. Mēs aplūkosim, kā velns lieto tādas Dieva dāvanas kā jūsu sirdi, prātu un rokas, ar viltu mēģinot panākt, lai jūs nezticētos Dievam, bet gan **sev pašam**. Mēs izpētīsim septiņus viltus “kristīgos” likumus, kurus viņš mēģina pasniegt kā īstu kristietību. Mēs atmaskosim šos likumus kā domāšanas paraugus, kas mēģina sagraut jūsu ticību kristietībai, radot šaubas. Mēs sauksim šīs filozofiskās sistēmas īstajā vārdā – par **meliem**. Un tad šiem meliem mēs liksim pretī patiesību, kuru devis mūsu Kungs Jēzus Kristus.

Vārna ķērkdama sola brīvību, bet tajā pašā laikā apgalvo, ka **jums** tā ir jānopelna. Velns apsola jums pārdabisku gudrību, bet apgalvo, ka **jums** pašiem tā ir jāatklāj. Viņš apsola mierinājumu, bet uzstāj, ka **jums** tas jāatrod sevī. Viņš saka, ka Dieva godība jums jau gandrīz ir rokā, ja vien **paši** to spēsiet radīt. Viņš piedāvā jums pasauli, bet atstāj jūs pakārtus pie krusta vienus pašus, līdz jums tas jau ir apnicis un jūs dusmās un apjukumā brīnāties, kur palicis Jēzus. Viņam jau nu gan vajadzēja panākt labāku risinājumu.

Velns to dara vienīgajā veidā, kādu viņš pieprot: viņš nozog Jēzus vārdus un zādzības pastrādāšanai viņš izmanto **jūs**. Savukārt es netaisos to pieļaut. Varbūt māja ir tikusi piemēslota, bet mēs to izslaucīsim tīru.

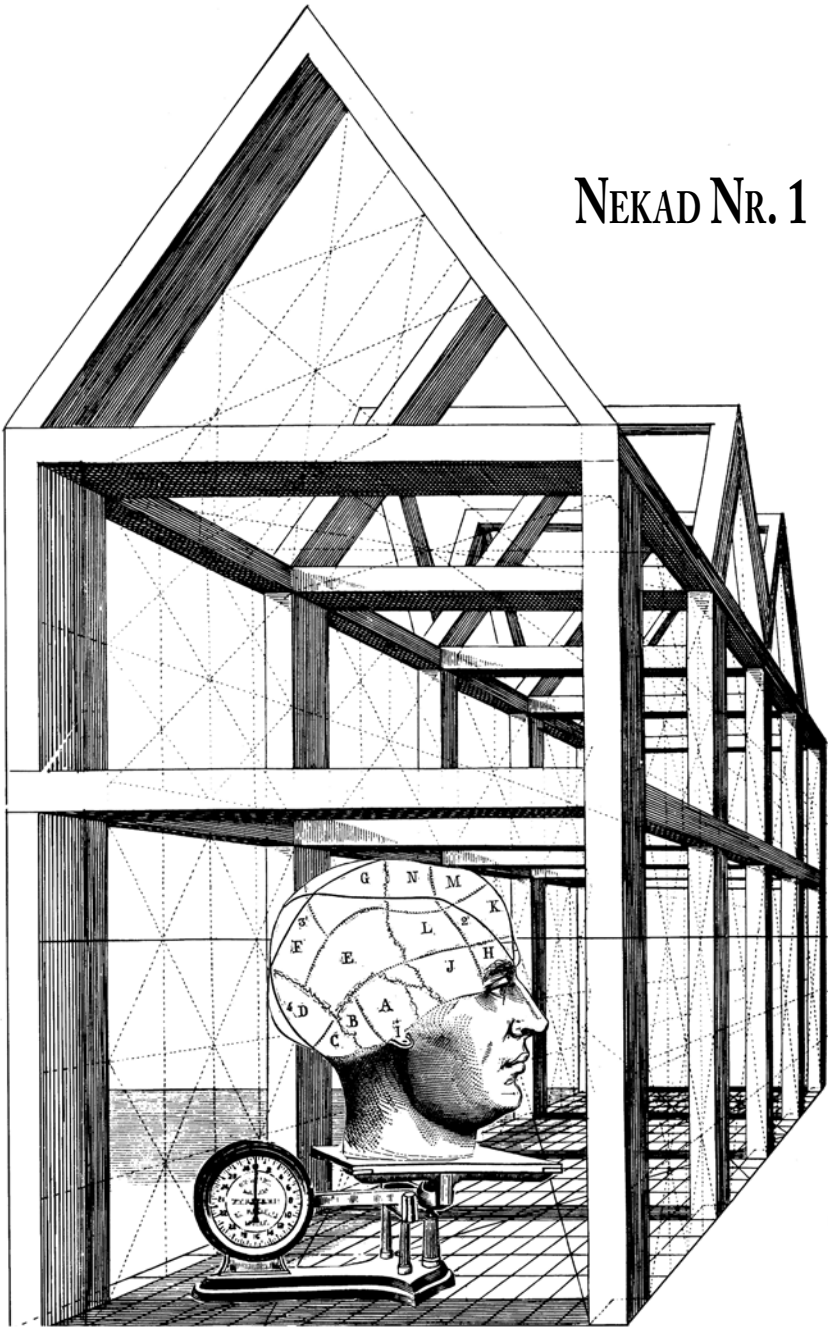
Kad tas būs paveikts, mēs to neatstāsim tukšu un neļausim velnam ar savu kroņa numuru to atkal piegānīt. Tas nenotiks. Mēs nevienkāršosim Labo Vēsti un nepadarīsim to par pārejošu modes hitu.

Jēzus Krusta paēnā mēs atklāsim jūtas, kuras ir aizdegtas ar nedzies-tošu liesmu. Jēzus augšāmcelšanā mēs atradīsim pienācīgu pamatojumu ticībai, kura sniedz atbildes uz visgrūtākajiem jautājumiem. Skaidrajā Dieva vārdā mēs atklāsim patiesu dzīves mērķi, kas balstās uz nesalī-dzināmi stiprāka pamata nekā mana “es” plūstošās smiltis.

Visiem pasaules pankroka džoniem, kuri nezina, cik ilgi vēl varēs izturēt, es saku: izturiet vēl vienu cīņu. Šī grāmata ir rakstīta jums.

NEKAD NR. 1

Nekad neievērojiet likumu, ko diktē jūsu
aknas, kuņģis vai jebkurš cits orgāns, jo to
teiktais ir mainīgs kā vējš.

VELNA PIRMAIS LIKUMS

Pasaulē pastāv tikai divi garīguma veidi. Viens ir pareizs, un otrs – aplams. Viens ir paties, un otrs – kļūdains. Viens ir īsts, un otrs ir melīgs. Viens pieņem neskaitāmus garīgumu veidus, kas ir parādījušies pasaulē kā Antikrista izpausmes. Otrs ir Dieva paša svētais garīgums. Bet kurš ir kurš? Kā jums iemācīties vienu no otra atšķirt?

Iesākumā jāsaprot, ka ir tikai viens uzbrukums, ko velns izmanto savā karā, un tā mērķis ir iznīcināt Jēzus Kristus Baznīcu. Šis uzbrukums ik pa laikam atkārtojas, tomēr tas aizvien ir tas pats uzbrukums – pirmais un vienīgais, kurā tas dodas, lai iznīcinātu Baznīcu un atņemtai tai Jēzu. Tas ir velna darbošanās pirmais likums.

Taču ir tikai viens veids, kā atņemt Jēzu, un tas nav tāds, kā vairums cilvēku iedomājas. Velnam nekas nav pretim, ja jums pie sienas būs bilde ar garmatainu un bārdainu puisī baltā naktskrekļā. Viņš arī būs apmierināts, ja šo puisī no bildes sauksiet par Jēzu un stāstīsiet bērniem, ka šis “Jēzus” viņus mīl. Velnam ir vienalga, vai jūs šo bildi paturēsiet vai noņemsiet, jo velna likums ir tikt vaļā no Jēzus – nevis no idejas par iedomātu puisī vārdā “Jēzus”, bet no patiesā, īstā Jēzus. Ir tikai viens veids, kā to panākt, – tikt vaļā no patiesajiem, īstajiem Jēzus **vārdiem**.

Velna pirmais likums māca mums aizmirst visu, ko īstais Jēzus patiesībā ir teicis. Vislabākais veids, kā to panākt, nebūt nav noņemt visas bildes, kurās garmataināis puisis kopā ar aitiņām staigā pāri laukiem, bet gan aizstāt Viņa vārdus ar citiem vārdiem – mūsu vārdiem, citiem garīguma paveidiem, ar viltus kristietību. Pamazām nomainot īstā Jēzus vārdus un tos vienu pēc otra aizvietojo ar saviem vārdiem, velns galu galā var mūs padarīt par tāda “Jēzus” pielūdžējiem, kāda patiesībā nemaz nav.

Taču vispirms, lai velnam izdotos savus vārdus mums iemānīt kā Jēzus teikto, viņam ir jāiemanto mūsu uzticība. Jums var likties, ka tas ir liels izaicinājums, bet beigu beigās tas izrādās pavisam viegli.

Viņam tikai jāturpina melot

Īstenībā velnam ir tikai vieni meli – **Meli (ar lielo burtu)**. Šos pašus Melus viņš ir stāstījis jau no iesākuma (Jņ. 8:44; 1. Moz. 3:4, 5). Tā rezultātā melošanu viņš ir apguvis teicami. Viņš ir iemācījies, ka pastāv vairāk par vienu veidu, kā pasniegt tos pašus melus. Savus Melus viņš ir ietērpis jaunās drēbēs un devis tiem jaunus vārdus.

Bez īpašām pūlēm viņš to var darīt atkal un atkal. Vispirms viņš jūs ved pa labi, tad pa kreisi. Tas jūs noved no ceļa purvā, kur ūdeņi ir duļķaini un migla aptumšo skatu. Kulties caur šiem ūdeņiem nav viegli, bet tad atkal par sevi liek manīt Meli (tie paši Meli, tikai šoreiz ar piemīlīgu parūku un mākslīgām skropstām), kas čukst, lai jūs pamēģināt doties vēl citā virzienā. Ne jau atpakaļ uz ceļa – tikai ne to! Tie aicina uz “šo pusi” vai “tur pāri”.

Ar katru nākamo soli migla sabiezē un atmiņas par sākotnējo ceļu kļūst neskaidras. Nezāles un ērkšķi skrāpē jūsu rokas, jūsu kājas ir nobrāztas, brienot pa dubļos paslēptajiem akmeņiem. Jūsu sirdsapziņa jūtas noskrandusi un pārgurusi. Tad jūs sastopat Melus (tos pašus Melus, bet šoreiz cilindrā, ar monokli aci un ar izsmalcināti pievilcīgu akcentu). Tagad tie saka: “Ziniet, pie visa ir vainojams tas nolādētais ceļš. Ja vien jūs no sākuma nebūtu pa to gājis, nekas tamlīdzīgs nebūtu noticis.”

Jūs varbūt domājat, ka mums kā cilvēkiem, kas visu to ir piedzīvojuši, vajadzētu sākt atpazīt grābekli, uz kura tik daudzas reizes esam uzkāpuši. Taču velns māc savus Melus meistarīgi nomaskēt. Viņš līdzinās pavāram, kas gatavo nevainojamus un izsmalcinātus ēdienus, kurus gribas kāri baudīt līdz pēdējam kumosam. Tiem, kas nepiesargās, katrs ēdiens izskatās kā kaut kas pilnīgi jauns – agrāk neredzēts un nebau-dīts. Te atklājas lielo Melu pasniegšanas talants.

Turklāt, tāpat kā ar jebkurām citām ēdiena sastāvdaļām, arī Melus var pasniegt dažādos veidos. Neatkarīgi no tā, cik daudz garšvielu jūs pievienosiet no tomātiem gatavotam ēdienam, beigās vienalga atklāsies, ka tas joprojām garšo pēc tomātiem. Arī pēc neskaitāmām piedevām, kuras velns iemaisa ēdienā, lai tas iegūtu jaunu garšu, beigās tomēr atklāsies tā vecās sastāvdaļas un vecum-vecā recepte.

Nākamajās sešās nodaļās es analizēšu velna pavārgrāmatu. Mēs aplūkosim sešas galvenās garšvielas, kuras velns lieto, lai maskētu sava ēdiena garšu. Runa nebūs par garšvielām, kas gatavotas no kaltētām lapām vai sēklām, bet gan par **vārdiem**. Tieši vārdus velns lieto, lai apslēptu Melus, kamēr viņam izdodas pārliecināt pasauli, ka tā ir patiesība.

Šajā pasaulē ir tikai divu veidu garīgums. Viens ir pareizs, un otrs – aplams. Aplamā garīguma mērķis ir pārliecināt jūs par savu pareizību, iebarot jums šos Melus, piespiest jums tos norīt veselus, sagremot un tad, par spīti vēdergraižēm, likt jums prasīt vēl. Velna mērķis ir pārliecināši aizstāt Jēzus vārdus ar saviem Meliem tā, lai jūs pilnīgi uzticētos viņa likumiem, kurus viņš pasniedz kā Dieva likumus. Katram kristietim ir jāiemācās šie velna likumi, kas ir veidoti, lai aizstātu Jēzus vārdus. Tas jā dara ne tādēļ, lai šos likumus ievērotu, bet gan tāpēc, **lai ikviens kristietis tos pārkāptu, cik bieži vien iespējams.**

EMO DENA PIENEMTĀS GRIEĶU MITOLOĢIJAS DEKONSTRUĒŠANA

Pankroka Džonom reiz bija draugs Emo Dens. Emo Dens bija filmēties piecas minūtes ilgā videofilmā, kuru veidojusi Kalifornijas stila superbaznīca. Videoklips bija foršs un stilīgs, brīnišķīgi uzņemts un samontēts. Taču, par spīti labajiem nodomiem, videoklips bija arī **bezdievīgs.**

Iztēlojieties: mūsu varonis Emo Dens stāv kādā asfaltētā piepilsētas laukumā. Fotografējot ar laika atstarpi, tiek parādīti skrejoši mākoņi debesu zilgmē. Viļņojas izteiksmīgi zaļa zāle. Pēcpusdienā dienu pamazām iekrāso vakara blāzma. Neredzamas akustiskās ģitāras un taustiņinstrumentu skaņas liek acīs sarieties asarām, pirms vēl izteikts kaut viens vārds.

“Es atrados ļoti tumšā vietā,” Emo Dena nedaudz neveiklā tīņa balss kāpina spriedzi, aicinot jūs ieklausīties un noticēt tās īstumam. “Es izaugu Baznīcā, bet nezināju, vai Dievs ir īsts. Kādu vakaru es viens pats atnācu uz sporta laukumu.” Mūzikai kļūstot drūmākai, jūs kopā ar Denu gandrīz sākat raudāt. “Kad biju palicis viens ar saviem

jautājumiem un šaubām, mākonis pilnībā aizsedza sauli un atstāja mani tumsā. Bija tāda sajūta, it kā...” Viņš ietur pauzi. Ar laika atstarpi filmētās debesis apmācas. Krāsas kļūst nespodras, zāle – blāva un bezkrāsaina. “Bija tāda sajūta, it kā Dievs būtu mani atstājis.”

“Bet tad!” Emo Dena balss strauji pārtrauc melanholisko melodiju, uz ekrāna parādoties spožiem un skaidriem tēliem un mūzikas ritmam kļūstot mundrākam. “Tieši tad, kad es jau gribēju padoties, atkal parādījās saule!” Dena laime ir nepārprotama. Pasaulē viss atkal ir kārtībā! “Es sajutu saules siltumu savā sejā un zināju – es tik tiešām zināju, ka Dievs pastāv!”

Kad savās mājās šo video noskatījos pirmo reizi, es gandrīz izkritu no gultas, kliegdam uz monitoru: “Kāds Dievs?! **Kurš Dievs?!**” Taču tas arī bija viss. Tā šis video fragments beidzās. Arī atlikušajā filmā mēs neko vairāk neuzzinām par Emo Denu un viņa dzīvi. Pēc visām savām šaubām un ciešanām Emo Dens bija salīdzis mieru ar garīgo sfēru un iemācījies, kā pielūgt **sauli**.

Tā nebūt nav īpaši jauna ideja. Saules pielūgšanas kults ir pastāvējis jau kopš mums zināmās vēstures pirmsākumiem. Piemēram, Senajā Grieķijā saules Dievs bija Apollons, un tur viņš bija “topā”. Katru rītu viņš ar ugunīgiem ratiem devās braucienā pār debess jumu, un katru vakaru viņš ar saviem saules zirgiem atgriezās Olimpā atpūsties.

Tagad iztēlosimies satrauktu un untumainu Dena vienaudzi no Senās Grieķijas laikiem. Nosauksim viņu par Emo Denomidiusu. Ja šis jaunietis sāktu apšaubīt savas ģimenes ticību Apollonam, tad viņa tēvam pietiktu saulainā dienā izvest dēlu klajā laukā, norādīt uz debesīm un teikt: “Skaties, lūk, te brauc Apollons. Palūkojies, kā viņš kustas. Viņš mūs vēro un aizstāv. Viņš ir īsts.” Un Emo Denomidiuss sajustu saules siltumu savā sejā un tik tiešām zinātu, ka tā ir patiesība.

Patiešām, ja kādreiz vēlēšaties kļūt par pagānu, tad atcerieties, ka Apollons ir ļoti jauka izvēle. Viņš ne tikai ir varens cīnītājs, bet arī pie viņa superspējām ir pieskaitāma gaisma, zināšanas, ārstniecība un mūzika.³ Arī pārējiem dieviem ir ko piedāvāt, bet ierindas cilvēkam

³ Vai ticēsiet, ka Apollona personifikācija bieži bija čūska vai krauklis? Taču kurš gan pievērš uzmanību šādām sakritībām?

Apollons nebūs sliktāks par citām dievībām, kamēr vien tas pievērsīs jums savu maigo skatienu, kad vienmuļā novakarē klaiņosiet pa asfaltētiem ceļiem. Ir tikai viens apstāklis, kas nav īsti foršs, runājot par Apollona pielūgšanu. Apollons patiesībā nav Dievs. Viņš pat nav viens no dieviem. Saule ir degoša gāzes bumba kosmosa telpā, un stāsti par Apollonu nav nekas vairāk kā stāsti.

Taču ņemsim vērā, ka Emo Dens to zināja tikpat labi kā jūs. Tomēr šis zināšanas nemazināja viņa vēlmi balstīt savu ticību saules pielūgšanā. Denam tik svarīgajā pēcpusdienā viņš visu savu ticību un cerību lika uz gadījuma rakstura mākoņu kustībām un nosauca šīs kustības par “Dievu”. Ar to viss nebeidzās: viņa baznīca nolēma uzņemt videofilmu, lai mācītu arī citas jauniešu grupas, ka tām vajadzētu darīt to pašu.

Taču pielikt šeit punktu nebūtu gluži godīgi. Nevar teikt, ka patiesībā Emo Dens mācīja bērniem pielūgt **tikai** sauli. Viņš neapgalvoja, ka Dievs vienmēr Sevi apliecinās tieši šādā pārsteidzošā gadījuma rakstura notikumā, kurā iesaistīta saule un mākoņi. Nebūt ne. Viņš apgalvoja, ka Dievs Sevi vienmēr apliecinās gluži negaidītos gadījuma rakstura notikumos. Tātad patiesībā viņš nesludināja ticību Apollonam. Viņš sludināja **Misticismu**.

PATĒRĒTĀJU TIRGUS MISTIĶI

Pirmais likums, ar ko katram īstam kristietim ir jācīnās līdz nāvei (lai to pārkāptu, cik bieži vien iespējams), ir **Misticisms**. Misticisms līdzinās pavedīnošai sievietei, kas sēž ielas kafejnīcā un vēro ikvienu garāmgājēju. Viņa vienmēr ir ģērbusies saskaņā ar jaunāko modi un stilu. Lai gan viņa reti paceļ balsi, tā ir dzirdama pāri visam pūlim: *“Kurš vien vēlas būt garīgs, lai tas runā ar mani,”* viņa saka. *“Mācieties no manis, mani garīgie mācekļi. Es jums iemācīšu piedzīvot Dievu. Ļaujiet man jums iemācīt manas jaunatklātās metodes. Es palīdzēšu jums atklāt Dievu ar jūsu jūtu palīdzību. Sekojiet man un maniem padomiem, un es jums parādīšu paņēmienu, kā atrast Dievu **jūsu sirdī.**”*

Misticisms: ticība, ka nepastarpinātas zināšanas par Dievu var iegūt caur subjektīvu Dieva vai kaut kā dievišķa pieredzi. Tādēļ Misticisms nav nekas cits kā jūsu emociju pielūgšana.

Misticisms ir atradis daudzas dzirdīgas ausis Amerikas kultūrā, jo tā veido cilvēkus, kuri arvien cenšas **justies labi**. Vēlme justies labi cilvēkiem vienmēr ir bijusi īpaši svarīga, taču mūsu laikmetā mēs to esam padarījuši par mākslas formu. Gan kristieši, gan nekristieši lielāko dienas daļu pavada, mēģinot justies labi. Kad jūtamies slikti (un tas notiek bieži), mēs pārlūkojam tirgus piedāvājumu, lai atrastu ko tādu, ko patērējot mēs varētu justies labāk. Atraduši meklēto, mēs centīgi mēģinām paildzināt labās sajūtas. Tāds ir mūsu dzīvesveids, mūsu ekonomika, nacionālā izklaide un arī lielākā eksporta prece.

Mēs ticam, mācām un apliecinām, ka laimes atslēga ir diskomforta pārvarēšana, palielinot patīkamo sajūtu daudzumu. Mums tas tik labi izdodas, ka esam pieņēmuši: šādi arī Dievs ir veidojis reliģiju. Kādēļ gan Dievs nevēlētos, lai es esmu laimīgs? Vai gan Dievs negribētu piepildīt manas vēlmes, atņemt man rūpes un raizes un sniegt man pacilātu noskaņojumu? Vai gan patiesi labs Dievs nevēlētos, lai es Viņu atrodu, iemācoties sajūst Viņa klātbūtnes dāvāto labpatiku? Tieši šāda būtu atbilstoša un labi saprotama atbilde.

Šī iemesla dēļ visā Amerikā katru nedēļu daudzi labticīgi ļaudis pulcējas īpašos namos, kuri ir uzcelti ar vienu vienīgu mērķi – kopā mēģināt sajūst Dievu. Kombinējot motivējošas uzrunas un radošu mūzikas aranžējumu ar jaunākajiem un labākajiem tehnoloģijas sasniegumiem, mēs uzklaušām apsoliņumu, ka varēsim justies labi, atrodot Dievu (un atradīsim Dievu, juzdamies labi).

Šīs rūpīgi veidotās dievišķās pieredzes mēs patērējam tāpat kā jebkuru citu produktu. Mēs to darām, cerot, ka šī pieredze nevilksies ilgāk par stundu, lai paliktu pietiekami daudz laika atgriezties pie ierastās dzīves ar pirkšanu, pārdošanu un citiem centieniem sajūsties vēl labāk visos iespējamajos veidos. Tik tikko iznākušiem no sanāksmes, mums nav nekas pretim likt lietā visas personisko spēju attīstības prasmes,

kuras, pēc sludinātāja teiktā, ir šīs nedēļas atslēga nepastarpinātas Dieva pieredzes veicināšanai.

Neviens no mums nejūt, ka ar viņu tiek manipulēts. Mēs dusmotos, ja mums pateiktu, ka esam tikai patērētāji, kuriem pārdota ātrās ēdināšanas reliģija. “Misticisms” ir tikai skanīgs vārds, kurš mums patiesībā neko nenozīmē. Tomēr katru nedēļu mēs to pārkam atkal un atkal. Mēs dodamies uz savu baznīcu, meklējot labākas sajūtas, un, kad tās piedzīvojam, tad ticam, ka esam atraduši īsto Dieva klātbūtni.

Ceļš uz nekurienu

“Bet taisnība, kas tiek iegūta ticībā, saka tā: nesaki savā sirdī: kas uzkāps debesīs? – tas ir, lai novestu zemē Kristu..” (Rom. 10:6).

Attiecībā uz mistiķu Dieva meklējumiem caur sajūtām pastāv divas galvenās problēmas. Pirmā (un kristiešiem svarīgākā problēma) ir tā, ka Jēzus patiesībā to nekad nav mācījis. Bībele jums nekad nav teikusi, ka Dieva atrašanas ceļš ir apslēpts pozitīvajā pieredzē. Nav tā, ka Jēzus vērstos pret cilvēku sirdīm vai emocijām kopumā; galu galā – Viņš tās ir radījis. Taču Viņš tās neradīja, lai caur tām mūs uzrunātu. Šim mērķim Viņš ir radījis **vārdus**.

Otra problēma, kura rodas ticot mūsu spējai atrast Dievu savā sirdī, ir tā, ka cilvēku emocijām vienmēr ir negribēts blakusefekts: **tās ir pār-ejošas**. Mūs var pārņemt īpaši spēcīgas jūtas. Tās var būt tikpat īstas un varenas kā karsti saules stari jūsu sejā. Tās var jūs piepildīt ar apņēmību, pārliecību un uzņēmību. Tās var sniegt jums motivāciju, likt izmainīt dzīvi, kā arī ļaut jums sasniegt rezultātus, kādi agrāk nelikās iespējami. Taču tās nenovēršami dara to, kas emocijām ir raksturīgi, – tās **mainās**.

Kādu nedēļu, no rīta pamostoties, jūs atklāsiet, ka metodes, kuras tik labi palīdzēja sajūst Dievu pagājšnedēļ – dziesmas, padomi, prakses un viss cits, kas lika jums justies tik ērti un pārliecinoši, – pēkšņi vairs neizraisa tādu pacilātību kā agrāk. Šīs izjūtas ir beigušās. Arī

